

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Q. N. N.**, zastoupený JUDr. Karlem Kýčkem, advokátem se sídlem U Nádraží 955/5, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. MV-130230-4/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 1. 2017, č. j. 15A 67/2014 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 16. 1. 2017, č. j. 15A 67/2014 – 66, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. MV-130230-4/SO-2013, jímž bylo potvrzeno zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 9. 2013, č. j. OAM-989-13/ZR-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 2. 2013, č. j. 2 T 192/2012 – 270, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 3 roky a trestu propadnutí věci za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Skutek v daném případě spočíval v tom, že žalobce opakovaně v roce 2011 a 2012 prodával psychotropní látku (pervitin) v rozsudku uvedeném osobám.

[3] Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po provedeném správním řízení zahájeném z úřední povinnosti na základě hlášení změn vězeňské služby věznice Všehrdy ze dne 22. 6. 2013 o nástupu žalobce k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého za spáchání trestného činu. Prvostupňové rozhodnutí výrokem I. v souladu s § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu v České republice, výrokem II. byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, výrokem III. byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1000 Kč a výrokem IV. byla žalobci stanovena splatnost nákladů řízení 15 dnů a určen účet, na který měly být náklady řízení převedeny.

[4] K odvolání žalobce ze dne 11. 10. 2013 změnil žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že výroky III. a IV. zrušil, a výrok II. nahradil textem, že „podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se výše jmenovanému cizinci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění tohoto cizince z výkonu trestu odnětí svobody;“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

[5] Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou ze dne 9. 10. 2014 ke krajskému soudu, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[6] Krajský soud se ztotožnil s posouzením správních orgánů. Postupně se podrobně vypořádal s námitkami nepřezkoumatelnosti a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaného a vyhodnotil, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce i jeho zástupce ve správním řízení řádně poučil, dal jim prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí podrobně rozvedl úvahy, kterými se řídil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu, jakož i z jakých podkladů a judikatury při své úvaze vycházel.

[7] K námitce žalobce, že žalovaný postupoval nezákonným způsobem, když aplikoval novelizované ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, krajský soud uvedl, že právní úprava byla s účinností ode dne 10. 5. 2013 skutečně zpřísněna, neboť zakotvila zrušení trvalého pobytu v případě odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bez specifikace jeho délky, oproti předcházejícímu znění, které umožňovalo takový trest uložit pouze při uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. V posuzovaném případě rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 2. 2013, sp. zn. 2 T 192/2012, nabytí právní moci téhož dne, tedy před nabytím

pokračování

účinnosti přísnější právní úpravy. Krajský soud však vyslovil, že správní orgán postupoval správně, když aplikoval pozdější ustanovení, neboť se jednalo o případ přípustné nepravé retroaktivity, kdy na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, byly aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně měnily v průběhu času. Tato nepravá retroaktivita může být omezena typicky v přechodných ustanoveních nebo z důvodu ochrany nabytých práv a legitimních očekávání, respektive právní jistoty.

[8] Krajský soud konstatoval, že v daném případě žádná z uvedených překážek aplikace nepravé retroaktivity nebyla dána. Přechodná ustanovení nebyla k § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění novely č. 103/2013 Sb., účinné od 10. 5. 2013, zakotvena. Ani právní jistota žalobce nebyla zasažena, neboť jeho trvalý pobyt by byl zrušen i před účinností novely č. 103/2013 Sb., a to podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 9. 5. 2013, které stanovilo, že důvodem ke zrušení trvalého pobytu je skutečnost, že „*cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu*“. Krajský soud konstatoval, že trestný čin žalobce spočíval v několika dílčích útocích, a naplnil tak znak opakování a závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu. Aplikovaná nepravá retroaktivita tedy nijak neohrozila právní jistotu žalobce, neboť i podle právní úpravy před dnem 10. 5. 2013 by byl jeho trvalý pobyt zrušen.

[9] Krajský soud shrnul, že neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Žalobu jako nedůvodnou proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[11] Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na argumentu, že krajský soud postupoval nezákonným způsobem, když aproboval dle stěžovatele nezákonný postup správních orgánů, které v předcházejícím řízení rozhodly o zrušení pobytového oprávnění stěžovatele za použití novelizovaného znění § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel namítl, že v době jeho odsouzení, tj. 5. 2. 2013, existovalo ustanovení ve znění, které umožňovalo zrušit pobyt cizince tehdy, pokud byl tento odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody převyšujícímu 3 roky. Stěžovateli však byl uložen trest nižší, uvedené ustanovení tak na něj vůbec nedopadalo.

[12] Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že aplikací pozdějšího znění citovaného ustanovení došlo k zásadnímu pochybení, když bylo vyloženo a použito v neprospěch stěžovatele. V uvedeném případě dle stěžovatele nebylo možno nepravou retroaktivitu využít, neboť pozdější právní úprava přímo rozšířila důvody zrušení trvalého pobytu cizince, pro které nebylo v době pravomocného odsouzení, tedy v době vzniku důvodu pro zrušení trvalého pobytu, vůbec možné trvalý pobyt zrušit. Použitím novelizovaného ustanovení správní orgány dle stěžovatele zatížily řízení zásadní vadou.

[13] Stěžovatel rozvedl, že v době spáchání trestné činnosti nemohl předvídat změnu právní úpravy, na základě které by jeho jednání mohlo vést ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Aplikace novelizovaného ustanovení, které nabylo účinnosti až od 10. 5. 2013, zásadně narušila právní jistotu již založených vztahů a znamenala závažný zásah do legitimního očekávání stěžovatele. Stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu o tom, že nemohlo dojít k narušení právní jistoty stěžovatele, neboť jeho trvalý pobyt by byl zrušen i před účinností novely § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to za použití § 77 odst. 2 písm. a) téhož zákona ve znění účinném do 9. 5. 2013. Stěžovatel konstatoval, že k takovému postupu nedošlo.

[14] Stěžovatel dále namítl, že u všech důvodů pro rušení trvalého pobytu byla stanovena podmínka přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Dle stěžovatele je rozhodování ohledně proporcionality veřejných a soukromých zájmů součástí legitimního očekávání. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že soukromé zájmy pro trvalý pobyt stěžovatele převažují nad veřejným zájmem. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neboť soud objektivně neposoudil rozsah, míru a závažnost možných dopadů rozhodnutí do soukromé sféry stěžovatele a jeho rodiny. Stěžovatel zdůraznil, že trestná činnost, kterou spáchal, byla jeho jediným vybočením z řádného života, výkon trestu proběhl bez jakýchkoli problémů a pro řádné chování a posouzení jeho nápravy byl stěžovatel v polovině trestu podmíněně propuštěn z jeho výkonu, přičemž se ve zkušební době osvědčil. Od propuštění již proti stěžovateli nebylo zahájeno přestupkové ani trestní řízení, z čehož dle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že jeho pobyt na území České republiky nezakládá obavu, která by znamenala nebezpečí pro stát. Stěžovatel namítl, že se soud při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí řádně nezabýval zásahem do soukromého života stěžovatele a že nezohlednil jeho nápravu. V této souvislosti soud dle stěžovatele pominul skutečnost, že při zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele by se jeho rodina okamžitě ocitla ve svízelné sociální situaci. Stěžovatel by se nadto již nemohl zapojovat do péče o děti a jejich výchovy. Stěžovatel ještě namítl, že se soud nezabýval tím, zda by se měl stěžovatel v případě vycestování z České republiky kam vrátit.

[15] Závěrem stěžovatel vyslovil přesvědčení, že se soud důsledně nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný stav v předcházejícím řízení. Stěžovatel rozporoval tvrzení krajského soudu, že *„správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce i jeho zástupce ve správním řízení řádně poučil, dal jim prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí“*, k čemuž namítl, že správní řízení bylo zahájeno až po třech měsících po odsouzení stěžovatele a že zmocněnec stěžovatele nebyl řádně vyrozuměn o výsledku svědka, čímž bylo porušeno právo stěžovatele na řádný průběh správního řízení. V průběhu správního řízení dle stěžovatele došlo k porušení § 2, 3, 4 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když byla jednotlivá rozhodnutí vydána v rozporu s § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a dále v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozsudek krajského soudu je tak dle stěžovatele rovněž nezákonný.

pokračování

[16] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 10. 3. 2017, ve kterém navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 7. 11. 2014 a spisový materiál v uvedené věci. Uvedl, že se krajský soud dle jeho názoru s žalobními námitkami řádně vypořádal a že s jeho závěry souhlasí. Žalovaný nadto podotknul, že k významnému rozvoji rodinného a sociálního života stěžovatele došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (stal se otcem dalšího dítěte a rozvíjel své vazby na území ČR), přestože věděl, že mu reálně hrozí povinnost vycestovat. Tyto by proto neměly být zohledněny jako okolnosti vedoucí k závěru o nepřiměřenosti zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu. Stěžovatel si může požádat o nižší pobytové oprávnění, přičemž v takovém správním řízení by již být reflektovány musely. K nevyrozumění zmocněnce stěžovatele o konání výsledku družky stěžovatele žalovaný konstatoval, že tato námitka nebyla v odvolání ani v žalobě vznesena, a považuje ji proto za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tato tvrzená nezákonnost však dle názoru žalovaného neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Práva a oprávněné zájmy stěžovatele dle žalovaného v řízení porušeny nebyly, neboť družka žalobce při výsledku potvrdila existenci opravdového vztahu s žalobcem. Prvostupňový orgán následně rodinné vazby žalobce v České republice vzal v potaz a nikterak je nezpochybňoval, totéž učinil i žalovaný v odvolacím řízení. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud bez jednání kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71).

[20] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitk uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy,

kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[21] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se důsledně nezabýval v žalobě uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel dle svého vyjádření poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav v předcházejícím řízení. S ohledem na to, že nedostatečným vypořádáním námitky nepřezkoumatelnosti mohlo dojít k zatížení rozsudku krajského soudu vadou nepřezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek posoudil i v rámci uvedené námitky stěžovatele. Stěžovatel vyslovil, že krajský soud nevzal v potaz skutečnosti, že správní řízení bylo zahájeno až po třech měsících od odsouzení stěžovatele a že zmocněnec stěžovatele nebyl řádně vyrozuměn o výsledku svědka uskutečněného 23. 7. 2013, přestože správní orgán 6. 6. 2013 obdržel plnou moc, což porušilo právo stěžovatele na řádný průběh správního řízení, v důsledku čehož stěžovatel nemohl řádně realizovat svá práva a oprávněné zájmy. Stěžovatel na základě uvedeného označil rozsudek krajského soudu za nezákonný, když v odůvodnění rozsudku uvedl, že správní orgán postupoval řádně, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce i jeho zástupce ve správním řízení řádně poučil a dal jim prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí.

[22] Výše uvedená specifikace námitky stěžovatelem označované jako „*námitka nepřezkoumatelnosti*“ nebyla obsahem žaloby. V té byla nepřezkoumatelnost uplatněna pouze zcela obecně ve vztahu k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu ohledně toho, zda se má stěžovatel v případě zrušení povolení k trvalému pobytu kam vrátit. Touto námitkou se krajský soud řádně zabýval na straně 6 rozsudku, kde uvedl, že ze správního spisu a napadeného rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých družkou žalobce při výsledku dne 23. 7. 2013. Na základě těchto podkladů byl vyhodnocen blízký vztah stěžovatele k České republice, v souvislosti s čímž se žalovaný vyjádřil rovněž k možnosti návratu stěžovatele do země původu, když uvedl, že se stěžovatel dosud pohyboval i v rámci svého etnika, do České republiky přicestoval ve věku nevylučujícím možnost návratu a zná jazyk i prostředí ve Vietnamu. Družka stěžovatele se na území České republiky nachází deset let, avšak přesto potřebovala při výsledku tlumočnicka, z čehož bylo usouzeno, že se dosud neintegrovala do většinové společnosti a že ona i děti se pohybují v rámci vietnamského etnika. Krajský soud uvedené posouzení ve vztahu k otázce návratu vyhodnotil jako dostatečné.

[23] Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve výše popsáných případech, resp. nezohlednění skutečností označených v kasační stížnosti před aprobováním rozhodnutí žalovaného ze strany krajského soudu vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Stěžovatel na označované skutečnosti v žalobě neupozorňoval, krajský soud proto neměl povinnost se k nim v napadeném rozsudku vyjadřovat, když zákonnost rozhodnutí správního orgánu přezkoumával pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce bylo tvrdit, které části správního rozhodnutí odporují konkrétním zákonným ustanovením, a toto tvrzení

pokračování

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek sice musel krajský soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s., krajský soud tak však učinil, a takové nedostatky nezjistil.

[24] Stěžovatel dále namítal především nepřípustnost užití nepravé retroaktivity pro zrušení jeho oprávnění k trvalému pobytu dle novelizovaného znění § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které by na něj před novelizací vůbec nedopadalo.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením krajského soudu i správních orgánů. Konstatoval, že nepravá retroaktivita je zásadně přípustná, když je dána absence podmínek, které by její užití vylučovaly. Nejvyšší správní soud se k problematice nepravé retroaktivity vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011 - 78, kde uvedl, že jde o situaci, kdy jsou „*na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času. (...) Tato nepravá retroaktivita může být omezena typicky v přechodných ustanoveních nebo z důvodu ochrany nabytých práv a legitimních očekávání, respektive právní jistoty (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 2 As 57/2005, publ. pod č. 1124/2007 Sb. NSS).*“

[26] V případě stěžovatele ani jedna z uvedených podmínek nebránila užití nepravé retroaktivity. Stěžovateli byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 2. 2013, č. j. 2 T 192/2012 - 270, uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 3 let za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Skutek v daném případě spočíval v tom, že žalobce opakovaně v roce 2011 a 2012 prodával psychotropní látku (pervitin) v rozsudku uvedeným osobám. Dle tehdy účinného znění zákona o pobytu cizinců takový skutek sice nezakládal důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který vyžadoval odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, byl však jednoznačně důvodem pro zrušení trvalého pobytu podle obecněji formulovaného § 77 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Posledně citované ustanovení před novelou i po novele platí ve stále stejném znění: „*[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu*“. Uvedený skutek, tedy opakované prodávání pervitinu, lze jednoznačně pod uvedené ustanovení podřadit jako opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem. K narušení legitimního očekávání či právní jistoty stěžovatele tak nemohlo použitím pozdějšího znění zákona dojít, neboť stěžovatelovo jednání bylo před novelou i po novele svázáno s totožnými následky, tj. se zrušením jeho povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že k tomuto zrušení došlo podle jiného ustanovení zákona, než které by se použilo v době odsouzení, neměla vliv na stěžovatelovo legitimní očekávání ani jeho právní jistotu. Stěžovatel v době, kdy opakovaně prodával pervitin, tedy opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, mohl a měl předpokládat, že takovéto jednání povede ke zrušení jeho trvalého pobytu, neboť v rozhodné době (i dnes) takový důsledek objektivní právo předpokládalo. Zrušení trvalého pobytu na základě jiného ustanovení zákona bylo v tomto smyslu pouze důsledkem přípustného užití nepravé retroaktivity v důsledku absence přechodných

ustanovení k novelizaci zákona o pobytu cizinců zákonem č. 103/2013 Sb., s účinností od 10. 5. 2013. Nejvyšší správní soud shrnul, že správní orgány postupovaly správně, když zrušily povolení k trvalému pobytu stěžovatele dle novelizovaného ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čímž přípustně užily nepravou retroaktivitu, neboť správně vyhodnotily, že nejsou dány překážky pro její aplikaci.

[27] Stěžovatel dále namítal nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života zrušením povolení k trvalému pobytu. Vyjádřil, že krajský soud dle jeho mínění objektivně a řádně neposoudil míru, rozsah a závažnost možných dopadů rozhodnutí o zrušení povolení do soukromé sféry stěžovatele i jeho rodiny, a že pominul řádný průběh stěžovatelova života od odsouzení. I tuto námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Krajský soud se posouzením zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele zabýval na straně 6 – 7 napadeného rozsudku, kde závěry správních orgánů důkladně konfrontoval s judikaturou Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalovaný správně zohlednil všechny rozhodné skutečnosti a zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele řádně posoudil. K námitce nepřihlédnutí k dobrému chování stěžovatele po jeho odsouzení krajský soud konstatoval, že pro zahájené správní řízení nebylo podstatné následné chování žalobce, ale chování žalobce, které zapříčinilo zahájení správního řízení z úřední povinnosti. Krajský soud vyjádřil, že se stěžovatel dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do jeho rodinného a soukromého života, do života jeho družky, jejich dětí a jeho rodičů považovat za nepřiměřený. Soud se ztotožnil s vyhodnocením žalovaného, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu znamená negativní zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Shledal však tento zásah shodně se žalovaným přiměřeným. S tím se ztotožnil i Nejvyšší správní soud, a stěžovatelovu námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

[28] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[30] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení, a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu